

1

Először a francia szerkesztővel, Rodinnal gyűlt meg a bajom, azt mondta: 2 jegy, aztán meg azt mondta: egy, mire én mondtam, hogy: jó legyen, és vettem Linda Lee-nek egy jegyet, aztán eljött a szombat, az elutazásunk napja, és felhívtam a repteret, ahol mondták, hogy igen, van foglalásom, de kiállított jegyem nincs. Úgyhogy beültem a kocsiba, és nekiálltam utazási irodát keresni. Mindegyik zárva volt. Los Angelesben, szombaton, valamilyen oknál fogva az utazási irodák zárva vannak. Néhány órával később találtam egyet a Farmer's Marketnél. Ahol meg várnom kellett egy órát. Sétáltam egyet a turisták közt, vettem egy pulykás szendvicset meg egy kávét, majd visszamentem, és átvettem a jegyemet.

2

Odafelé nem történt semmi különös azonkívül, hogy azzal vádoltak meg minket, hogy füvet szívtunk. Tíz vagy húsz percbe tellett meggyőzni a kapitányt, vagy akárki is volt, hogy nem, nem szívtunk füvet. A gépen megittuk az összes fehérbort, aztán meg az összes vörösbort. Aztán Linda elaludt, én meg megittam az összes sört a gépen.

3

Párizsban elvittek minket egy szállodába, ami pont szemközt volt a francia szerkesztő irodájával. Két szerkesztő is volt: Rodin és Jardin. Felkértem 5 üveg bort, aztán Linda Lee-vel befeküdtünk az ágyba, és inni kezdtünk. A 2 francia szerkesztő 4 könyvemet jelentette épp meg. Egy vagy 2 üveg bor után felhívtam őket telefonon. Valamelyikük felvette. – Figyelj, te szemétláda – mondtam –, te most melyik vagy, Rodin vagy Jardin? – Akármelyik is volt, egy jó 5 vagy tíz percig szidtam az anyját. Aztán letettem, és ittunk még. Aztán újra telefonáltam. – Ide hallgass, te szemétláda, te most melyik vagy, Rodin vagy Jardin? *Követelem*, hogy megmondd, hogy kivel beszélek! Te Jardin vagy vagy Rodin? Rodin vagy Jardin? *Követelem*, hogy megmondd! – Aztán egy idő után mind elmentünk aludni.

4

Hogy aztán Rodin ébresszen, aki mondta, hogy 11-kor lesz egy interjúm a szálloda belső udvarában. – Egy nagyon fontos napilap... – Jó, rendben – mondtam, mert akkor még nem tudtam, hogy az elkövetkező 4 napban 12 interjú lesz. A reggeli interjúk voltak mindig a legnehezebbek, másnapos voltam, és alig tudtam leküldeni a sört. Nem, fogalmam sincs, miért vagyok író. Nem, tudtommal az írásaimnak nincs különösebb jelentéstartalma. Céline? Persze. Miért is ne? Hogy szeretem-e a nőket? Hát, a legtöbbjét inkább csak megbasznám, mint hogy együtt éljek velük. Hogy szerintem mi fontos? A jó bor, hogy ne legyen eldugulva a lefolyó, és hogy reggel jó sokáig aludhassak. Hogy maga idegesít-e? Már hogyan idegesítene. Vagy azt gondolja, hogy majd 58 évesen kezdek el hazudni? Vegyen nekem inkább egy italt. Nem, nem füvet szívok. Ez *bidi* az indiai Jabalpurból.

Az egyik utolsó újságíró Párizs legnagyobb punkja volt. Bőrszerelés volt rajta, amiről mindenhol cipzárok lógtak. Azt mondta, hogy eléggé kivan, és kéne neki egy adag herkó, hogy összeszedje magát. Én meg mondtam neki, hogy nálam nincs. Volt nála egy diktafon. Jégkockával ittuk a sört. Én tettem fel neki kérdéseket, míg ő csak húzogatta a cipzárjait. Már elegendő volt a sok interjúból. Megkérdeztem tőle, hogy él-e még az anyja, meg ilyeneket. Mondott pár jó dolgot, és az egyik legjobb az volt, hogy szereti a szmogot...

5

Pénteken szerepelnem kellett egy nagyon ismert, országosan sugárzott televíziós műsorban. Egy másfél órás irodalmi talk show volt. Kikötöttem, hogy a beszélgetéshez kérek két üveg jófajta fehérbort. 50-60 millió francia nézte az adást.

Késő délután kezdtem inni. Aztán arra eszméltem, hogy Rodin, Linda Lee meg én megyünk át a biztonsági ellenőrzésen. Aztán leültettek a sminkes elé. Rám kent mindenféle púdert, de semmi sem fogott a zsíros bőrömön meg az arcomon lévő lyukakon. Sóhajtott egy nagyot, aztán intett, hogy menjek. Leültünk páran, és vártuk, hogy kezdődjön az adás. Kinyitottam az egyik üveget, és meghúztam. Nem volt rossz. 3 vagy 4 író volt ott és egy műsorvezető. És a pszichiáter, akitől Artaud az elektrosokk-kezelést kapta. A műsorvezető állítólag egész Franciaországban híres volt, de én nem láttam benne semmi különösét. Leültem mellé, ő pedig dobogott a lábával. – Mi a baj? – kérdeztem tőle. – Izgul? – Nem válaszolt. Töltöttem egy pohár bort, és odatartottam az arca elé. – Tessék, húzza meg... ettől majd lenyugszik... – Némi megvetéssel legyintett, hogy vigyem onnan a poharat.

Aztán elkezdődött. Volt egy készülék a fülemben, amin a franciát lefordították angolra. Amit én mondtam, azt meg visszafordították franciára. Én voltam a tiszteletbeli vendég, így a műsorvezető velem kezdett. A legelső megnyilatkozásom az volt: „Jó pár amerikai író ismerek, aki szívesen lenne most itt ebben a műsorban. Nekem ez nem jelent olyan sokat...” És ezzel a műsorvezető mindjárt oda is fordult egy másik íróhoz, aki régóta liberális nézeteket vallott, és akit újra és újra elárultak, de valahogy megőrizte a hitét. Engem nem érdekelt a politika, de azt mondtam az öregfiúnak, hogy jó arca van. Ő meg csak beszélt és beszélt. Mindig ezt csinálják.

Aztán egy író kezdett el magyarázni. Már jócskán fogyott a borból, és nem igazán tudtam, hogy miről is írt, de azt hiszem, állatokról, a hölgy állatmeséket írt. Mondtam neki, hogy ha egy kicsit többet mutatna a lábából, akkor lehet, hogy meg tudnám állapítani, hogy jó író-e avagy sem. De nem ment bele. A pszichiáter, aki Artaudot kezelte elektrosokk terápiával, folyton engem bámult. Aztán valaki más vette át a szót. Valami francia író, akinek olyan bajusza volt, mint egy biciklikormány. Nem mondott semmit, de azért csak beszélt. A világítás egyre erősebb lett, vakító sárga fénye volt. Kezdett nagyon melegen lenni. A következő kép az, hogy kint vagyunk Párizs utcáin, ahol riasztó zaj és fény árad mindenhol. Tízezer motoros van az utcákon. Követelem, hogy hadd nézzek kánkántáncosokat, de miután megígérik, hogy a szállodában lesz még bor, visszavisznek a hotelba.

6

Másnap reggel telefoncsörgésre ébredtem. A *Le Monde* kritikusa volt. – Nagy voltál, te mocskok – mondta –, a többiek a golyóidig se értek fel... – Mit csináltam? – kérdeztem. – Nem emlékszel? – Nem. – Hát akkor hadd mondjam el, hogy egyetlenegy újság sem írt rosszat rólad. Épp itt volt az ideje, hogy a francia televízióban valami őszintét is láthassunk.

Miután a kritikus letette, odafordultam Linda Lee-hez. – Mi történt, bébi? Mit csináltam? – Hát, elkaptad a nő lábát. Aztán az üvegből kezdted inni. Aztán meg mondtál egy-két dolgot. Egész jókat. Főleg az elején. Aztán a műsorvezető nem engedett szóhoz jutni. Befogta a száját, és azt kiabálta, hogy: „Csend legyen! Kuss!”

– Ezt csinálta?

– Rodin mellett ült, és csak azt ismételte, hogy: „Mondd meg neki, hogy hallgasson el, mondd meg neki, hogy hallgasson el!” De csak mert nem ismer téged. Na, aztán végül fogtad, kitepted a füledből a fülhallgatót, ittál még egy korty bort, és kijöttél az adásból.

– Egy igazi részeg disznó.

– Aztán amikor odaértél a biztonságiakhoz, megragadtad az egyik őrt a grabancánál. Majd előkaptad a késedet, és mindenkit megfenyegetted. Nem tudták, hogy most viccelsz-e vagy sem, de végül kidobtak.

Bementem a fürdőszobába, és pisáltam egyet. Szegény Linda Lee. Német- és Franciaországban az újságok és a magazinok mindig csak Linda *King*ként emlegették, pedig az egy előző barátnőm neve, akivel már három éve szakítottunk. Ez nagyon bántotta őt. Nekem sem esne jól, ha más néven szólítanának, főleg a nőm volt barátjának a nevéen. Amikor meg külön felhívtam rá az interjúkészítők figyelmét, hogy „egyébként ő itt Linda Lee, nem pedig Linda King”, akkor meg sem említették őt. Pedig én azt mondom, hogy ha egy nő el tudja azt viselni, hogy velem él együtt, megérdemli, hogy a saját nevéen szólítsák.

Miután kijöttem a fürdőszobából, megállás nélkül csörgött a telefon. A telefonálók közül az egyik egy barátom, Barbet Schroeder volt, sok furcsa és rendhagyó film rendezője. – Nagy voltál, Hank – mondta. – A francia televízió illet még nem látott. – Kösz, Barbet, de nem sokra emlékszem az estéből. – Azt akarod mondani, hogy nem is voltál tudatában annak, hogy mit csinálsz? – Igen, előfordul, amikor iszom...

Linda Lee-nek és nekem is volt Eurail-bérletünk. Ideje volt lelépni Párizsból. Pár héttel korábban a nagybátyjától meghívást kaptunk, hogy menjünk le hozzá Nizzába. Linda anyja is ott volt. Miért is ne?

7

Linda jó párszor próbálta elérni a nagybátyját, Bernard-t telefonon, de egyszer sem sikerült. – Nem értem. Mondtam neki, hogy ma fogok telefonálni, és megmondom, mikor érkezünk.

– Akkor ne menjünk.

– De, már megígértem nekik. Ott az úszómedence, szeretnék úszni, napozni és pihenni. Egy hegyoldalban van faháza. És az anyámat is szeretném látni. Te szereted az anyámat.

– Igen, jó lábai vannak...

Úgyhogy kijelentkeztünk a szállodából, Rodin pedig elintézte, hogy egyik fotósa kivigyen minket a vonatállomásra. Egy nagyon kedves, félszemű ember volt...

Tíz óra volt az út Nizzába. Még aznap éjjel 11-kor érkezünk meg. Senki sem várt minket az állomáson. Linda elment telefonálni. Otthon voltak. Láttam, hogy Linda beszél és gesztikulál. Egy darabig beszéltek, aztán letette, és kijött a fürdőből.

– Nem akarják, hogy elmenjünk hozzájuk. Anya sír, a nagybátyám meg üvöltözik: „Én ilyen embert be nem engedek a házamba, az biztos!” Látták a tévéműsort. A műsorvezető a nagybátyám egyik legnagyobb kedvence. Beszéltem a nagybátyámmal is, és megkérdeztem tőle, hol voltak, amikor megbeszéltük, hogy hívni fogom őket, és azt mondta, direkt elmentek otthonról, hogy ne kelljen felvenniük a telefont. Hagyta, hogy lejöjjünk ide, hagyta, hogy megtegyük ezt a kurva hosszú utat a semmiért, csak hogy bosszút állhasson. Azt mondta anyámnak, hogy kiküldtek az adásból, ami nem is igaz, magadtól mentél el!

– Na gyere, menjünk el egy hotelba.

Találtunk egy szállodát a vonatállomással szemben, kaptunk egy szobát a második emeleten, aztán beültünk egy kávézóba, ahol egész jó volt a vörösbor.

– Agymosást hajtott végre anyámon – mondta Linda. – Az biztos, hogy ma egy szemet sem fog aludni.

– Figyelj, nekem nem gond, ha nem látogatjuk meg a nagybátyádat.

– Itt inkább anyámról van szó.

– Idd meg a borod.

– Ha belegondolok, hogy hagyta, hogy tíz órát utazzunk a semmiért...

– Apámra emlékeztet. Ő is mindig előállt ilyen kis meglepetésekkel.

Ekkor odalépett a pincér egy darab papírral.

– Egy autogramot, uram.

Aláírtam, és rajzoltam rá valamit.

A szomszédban is egy bár volt. Jobbra néztem; 5 francia pincér nevetgélt és integetett. Én is elnevettem magam, és megemeltem a poharamat, hogy rájuk iszom. Mind az öten meghajoltak. Egy darabig még álltak ott, beszélgettek, majd elmentek.

A hotelban reggel 9.30-kor csörgött a telefon. Linda vette fel. Serena volt, Linda anyja. Találkozni akart velünk, eljön busszal, mondta. Bernard nem volt hajlandó őt elhozni. Bernard nyugdíjazott nőgyógyász volt, és nagyon gazdag ember. Linda azt mondta Serenának, hogy jobb lenne inkább délután 2-kor találkozni. Aztán visszafeküdtünk aludni. 1 órakor megint csörgött a telefon. Serena volt.

– Anya, 2 órát beszélünk meg.

– De már így is egy órája sétálgatok itt fel-alá – mondta.

Lementünk hozzá.

– *Nagyon* aranyos angol fiúkkal találkoztam – lelkendezett –, és elmondták, hogy hol találjuk meg a környék legjobb éttermét.

– Jó, akkor menjünk – mondtam.

Állítólag az étterem a Victor Hugo utcában volt valahol, úgyhogy gyalogoltunk és gyalogoltunk, míg meg nem találtuk a Victor Hugo utcát, de ott nem volt semmi, így elindultunk az ellenkező irányba. De ott se találtunk semmit.

– Hát, lehet, hogy nem a Victor Hugót mondták – szólalt meg Serena. – Keressük még egy kicsit. Azt mondták, hogy nagyon jól főznek ott. Nem baj, ha még sétálunk egy kicsit?

– Menjünk – mondtam.

Serena egy cetlire írta fel az étterem nevét. Mentünk és mentünk, de a hely nem volt sehol. Végre aztán feltűnt egy ember, egy rendes kinézetű fiatal srác, aki az úttesten parkolt le egy másik kocs mellett, Serena odament hozzá, megmutatta neki a cetlin az étterem nevét, és megkérdezte tőle, hogy ismeri-e. Ismerte. Kivett a kesztyűtartóból egy darab papírt meg egy ceruzát, rajzolt nekünk egy térképet, és elmondta, hogy találunk oda. Megköszöntük neki, és elindultunk. Megtettük a hat vagy hét utcát, ahogy a térkép mutatta, de amikor odaértünk, ahol elvileg lennie kellett volna, megint nem találtunk semmit. És addigra az összes kajálда bezárt; már ahol főtt ételt lehetett enni. Az éttermek délutánonként bezártak.

Lementünk a tengerhez, és leültünk egy padra. A partszakasz elég kicsi volt; nagy, hosszúkas sziklából meg kisebb kövekből állt, jó sokból, homok nem volt, és a víz alig hullámozott, belefáradt a sok hullámozásba meg mozgásba. Elég sok rossz alakú és öreg ember üldögélt a sziklákon, nem úgy, mint Amerikában, ahol csak jó testű fiatalok lepik el a tengerpartokat. Aztán jött egy nő, és pénzt kért, mert hogy a padon ültünk.

– Hihetetlen – mondtam.

Leszálltunk a padról, és lementünk a kavicsos részre. Linda azt mondta: – Szeretném legalább a lábam beletenni a Földközi-tengerbe. – Romantikus egy lány. Azzal levette a cipőjét, és bement a vízbe. Letettem a seggem egy sziklára. Serena leült mellém. Elég viktoriánus nő volt, de azért kijöttünk egymással. Tudott rólam valamit. Mégpedig azt, hogy a mocskos történeteim ellenére ez a vadállati külső egy prűd lelket takar.

– Úgy levennem a harisnyámat, és belegázolnék a vízbe – mondta.

– Serena – válaszoltam. – Szerintem az nem lenne helyénvaló. Nem tartom jó ötletnek.

– Lehet, hogy igazad van.

– Serena, nem „lehet”, hanem biztos.

Linda Lee a lábaira fröcskölte a koszos tenger vizét. Az a lány mindent élvezett, ami engem untatott, és mindent unt, amit én élveztem. Tökéletes párt alkottunk: a köztünk lévő elviselhető és elviselhetetlen távolság tartott minket össze. Mindennap – és minden éjjel – találkoztunk, és semmi sem oldódott meg, és esély sem volt rá, hogy megoldódik. Maga a tökély.

Linda Lee kijött a vízből, és kezébe vette Serena fényképezőgépét.

– Lefotózlak titeket – mondta.

– Hank – mondta Serena –, azt hiszem, kilátszik a lábam. Szerinted?

– Hadd látszódjon. De csak egy kicsit. Ne nagyon.

– Jó.

Aztán felálltam, és lefotóztam anyát és lányát. Aztán az anya állt fel, és lefotózta a lányát meg az öregembert. Az emberek szeretnek fényképezkedni. Én se nem szerettem, se nem utáltam. Szerintem csak a haldoklás folyamatát örökíti meg, elkapja egy pillanatra, és igen, az tud vicces lenni.

A Földközi-tengerrel és a fényképezkedéssel megvoltunk. Ültünk és vártunk. Aztán egy fiatal lány, aki épphogy csak kicsit volt kövér, felállt, és levette a fürdőruhafelsőjét. Jó mellei voltak. Rásandítottam. Linda Lee mindig azzal vádolt, hogy titokban nézem a nőket. Azt mondta, soha nem nézek rá egy az egyben egy nőre. Ami nagyrészt igaz is volt. Először is, mert úgy voltam vele: az embereknek joguk van ahhoz, hogy magukban lehessenek – én is vágytam erre –, másrészt pedig tisztában voltam azzal, hogy egy ronda öregember vagyok. Szóval, egy egész falat kellett áttörni. De néha szerencsém volt. Persze ahhoz *a* nő kellett. Mint az ott, tegnap éjjel Párizsban, aki az utca túloldaláról jött át: az a test, az a ruha, az a haj, az a járás, és áradt belőle valami, talán magányosság? vagy valami más?, nem tudom, de

ahogy közeledett, belém költözött az a belőle áradó érzés, és összekapcsolódtunk, és azok a szemek, de nem is csak a szemek, hanem akkor mi?, valami ki-be járkált bennünk, ahogy elmentünk egymás mellett, és ez csodálatosabb volt a szexnél, csodálatosabb volt a beszédnél, és varázslatosabb, mintha találkozhattunk volna és megismerhettük volna egymást. Hát, végül is nem is volt annyira rossz egy az egyben ránézni.

Szóval, az éppen hogy kövér lány elindult befelé a vízbe. És rendesen meg volt áldva. Én egy nőn a lábát nézem mindig, nem a mellét, de nagyon mutatós volt. Lehet, hogy azért tetszett annyira, mert egyáltalán nem szégyellte magát; büszkén ment, de nem csinált kurva nagy felhajtást a dologból.

Bement a vízbe, és csodásan lebegett a felszínen.

– Látom, hogy nézed – mondta Linda Lee.

– Igen – válaszoltam.

A lány 5 percig volt bent a vízben, aztán kijött. Mellettünk ment el azokkal a hatalmas melleivel. Aztán leült, majd 2 vagy 3 perc múlva visszavette a fürdőruhafölsőjét, és csak nézte a vizet. Szép volt. Amerikában ha a férfiak meglátnak egy nőt egyedül, azonnal leszólítják. Ha meg felső nélkül lett volna, az a férfiak agyában egyenlő lett volna azzal, hogy szeretné, hogy megerősösköljék. Az amerikai férfiak alapból hiúak és szörnyű, hogy mennyire nem eredetiek.

Eljöttünk a tengerpartról, és a hotelok meg a vízpart között sétáltunk. Nizza nem volt valami nagy szám. Bementünk egy szállodába, aminek volt egy belső udvara. Kértünk kávét, ásványvizet, narancslevet és pirítóst. Olyan tíz-tizenöt amerikai dollárnak megfelelő összeget fizettünk. A turisták és az amerikai dollár kezdtek kihalni. Mit csináltam én ott? Hát, elvileg Bernard-t látogattuk meg Nizzában. Egy pár felső tízezerbeli francia üldögélt az udvarban. Már órák óta ott ültek, és még órákon át ott fognak ülni. Lassan kortyolgatták a kávéjukat, és cigarettáztak. És csak bámultak, a szájuk pedig lassan és finoman mozgott. Elégedettek voltak azzal, amik voltak, és ha megláttak egy cigaretta égette lyukat az ingeden, már le is írtak. Később, fent a lakosztályukban a nő majd azt kérdezi a férfitől: „Láttad azt az Amerikaiit? A vörös orrút. Ki volt égve az inge...” „Igen – válaszolja majd a férfi. – Láttam...”

Fizettünk, és elmentünk.

– Hát, én elindulok haza – mondta Serena. – Nem tudom, hol kell felszállni a buszra, de csak megtalálom valahogy.

Mentünk vele.

– Egy park mellett volt a buszmegálló, szerintem innen nem messze.

– Miért nem hívod fel Bernard-t, hogy jöjjön érted? – kérdezte Linda.

– Á, úgyse jönne el.

– Figyelj, majd addig én elbújok valahová – mondtam.

– Nem, nem fog eljönni.

Gyalogoltunk. És gyalogoltunk.

– Ó, ott van a park!

Mentünk utána. Serena fellépett az út szélén egy vékony cementcsíkra, és azon ment tovább. Nem járda volt, csak egy kábé ötven centi magas, vékony cementcsík. Én mentem utána. Linda Lee csak állt, nem jött tovább. Aztán megálltunk. – Itt tett le a busz – mondta Serena.

Ácsorogtunk. Aztán jöttek a buszok, nagyon gyorsan, de egyik sem állt meg. – Szerintem ez nem buszmegálló – mondtam.

– De én biztos vagyok benne, hogy itt szálltam le.

– Linda – kiáltottam –, gyere ide, itt várjuk a buszt!

– Már hogy a picsába tudnék odamenni?! – kiáltott vissza. – Nincs járda! El fog ütni egy autó!

– Ugyan már! Na, gyere csak!

Végül ő is odajött, és ott álltunk mind a hárman vagy tíz percet, miközben a buszok húztak el mellettünk.

– Serena, itt még egy tábla sincs, szerintem nem itt szálltál le – mondtam.

– Jó, akkor nézzük meg ott följebb.

Újra elindultunk. Egy csomó busz állt mindenhol, de egyik se az volt, amelyikkel Serena jött, és egyikünk se beszélt franciául. Serena még esetleg meg tudott szólalni, úgyhogy javasoltam, hogy kérdezze meg az egyik buszsofőrt. Találtunk egy barátságos, kalácsképű ürgét, és megpróbálkoztunk vele. Elmondta, hogy merre kell menni, és elindultunk. De vagy rosszat mondott, vagy rosszul értettük. Mert a busz nem volt ott. Aztán gyalogoltunk még. Én feladtam. Az volt az érzésem, hogy Serena szeret szenvedni. Hogy miért, azt nem tudom. Én nem szerettem szenvedni. Elegem lett. Meguntam. Úgy éreztem, hogy ha még egy pillanatot el kell viselnem ebből a történetből, az lesz az utolsó pillanat, és hogy akkor be fog lökni a mélybe, de én nem akartam, hogy belökjön a mélybe. És akkor Serena meglátta a buszt. Úgy állt ott, mint egy műemlék a mennyből.

Megöleltük egymást, és elbúcsúztunk. Mindennel együtt bírtam az öreglányt.

– Szia, Linda!

– Szia, anya!

– Szia, Hank!

– Szia, Serena!

Néztük, ahogy felszáll a buszra. Elindult, Serena pedig integetett az ablakból...

9.30-kor csörgött a telefon. Iszonyatosan másnaposak voltunk. – A picsába! – üvöltöttem. – Ki a *kurva* anyja az? *Ki* merészel ilyenkor?... Mondd meg neki, hogy egyen szart, és haljon bele!

Rám nézett: – Anya az.

Vér, gondoltam, vér, vér, vér, vér. Család, Isten, Ország, Pénz. Büntudat és Kötelesség. Krisztus. Bűn. Vér, vér és vérekes másnaposság, a kereszten, izzadva, bűdös seggel, gyomorideggel, a torkomban egy sötét agydarabbal; az alvás, az édes alvás az egyetlen esély, az édes alvás az egyetlen gyógyír...

– Anya, nagyon korán van még. Gyere délután. 2-kor vagy 3-kor...

Linda egy darabig csendben hallgatta az anyját, aztán odafordult hozzám: – Lent van a hallban... ott vár minket...

– Kérlek, mondd meg neki, hogy adjon még egy fél órát...

– Anya, adjál még egy fél órát, fél óra múlva lent leszünk...

Serena ezúttal már biztos volt benne, hogy tudja, hol van az az étterem, amit azok az aranyos angol fiúk ajánlottak neki. Odatalál, mondta. Gond nélkül. Lekanyarodunk a Victor Hugóról, két utca keletnek, egy északnak. Felajánlotta, hogy fizeti, amit eszünk. Mit szeretnénk, reggelit, vagy ebédet? Amikor nagyon másnapos voltam, természetesen egyáltalán nem volt kedvem enni, csak maszturbálni. Mindig arra ébredtem, hogy a micsodám annyira ágaskodik, mintha be akarna jutni valamelyik fülembe. De erre most nem volt esélyem: a hatalmas golyóim majd kiszorítják egymásból a szuszt a gatyámban, ahogy megyünk.

Elindultunk. Aztán vitatkozni kezdtünk azon, hogy merre van kelet meg merre van észak, és így tovább. Anya és lánya nem értett egyet. Rámutattak a vízre, majd mind a ketten mást és mást mondtak. Én nem szóltam bele. Fogalmam sem volt semmiről. Az étterembe se akartam menni. Kurvára leszartam azt az éttermet. Én csak azt kívántam, hogy találják meg, hogy megkaphassák azt, amit várnak tőle. Jó volt, hogy számukra ez fontos. Ezt nem tagadhattam meg tőlük. Mentünk tovább, megnéztük, mi van, ha észak mégiscsak dél, a kelet meg nyugat, és csak gyalogoltunk. Már nem volt kedvem maszturbálni. Serena eltökélt volt. Tudta, hogy az étteremnek ott kell lennie. Végre aztán belebotlottunk egy púpos, fejkendő nőbe, akinek az összes ujján aranygyűrű volt. Nagyon kedves volt. És tudta, hol van az étterem. Nagyon *jó* kis étterem. Mentünk utána. Már csak két utca. Már csak egy. Aztán megláttuk a cégtáblát és az étterem nevét. Ott volt. Odamentünk. Zárva volt. Megköszöntük a segítséget a kedves, púpos nőnek, és újra gyalogolni kezdtünk...

Aznap este a szálloda halljában vártuk, hogy Bernard megjöjjön, és hazavigye Serenát. Abba belement, hogy kint megvárja őt. Úgy volt, hogy a feleségével jön, aki régen modellkedett. 6 órára beszéltek meg. Negyed 7-kor Serena azt mondta: – Lehet, hogy eltévedt. Nem könnyű ezt a helyet megtalálni, bár a vonatállomással szemben van. Bernard nem ismeri a városnak ezt a részét.

Ültünk és vártunk. Egy nagy, elefántcsontszínű autó suhant el a hotel előtt.

– Az az ő kocsija volt – mondta Serena. – Senki másnak nincs ilyen autója a városban. Az Bernard volt. Szegény, nem vette észre a szállodát.

– Nyugi, anya, megtalálja – mondta Linda.

Eltelt még 7 vagy 8 perc. Aztán újra feltűnt az elefántcsontszínű autó, és leparkolt.

– Ő az! – mondta Serena. – Ő az!

– Bernard az – mondta Linda Lee.

Felugrottak. Linda odafordult hozzám. – Gyere, köszönj neki.

– Nem.

– Gyere már, na...

– Nem.

Kirohantak hozzá. Egy dolog a pénz és egy dolog a vér...

Ültem a hallban a fotelban, és vártam. Negyedóra múlva felmentem a lifttel. Bementem a szobába, levettem a cipőmet, és végigfeküdtem az ágyon a sötétben. Vér és pénz és Piroska és Tarzan, a majomember és Annie, az árva és Péter és a farkas és London összes leomló hídja¹ és Robin Hood és a 3 kismalac, akik elmentek a vásárba és az Öreg hölgy, aki egy cipőben élt és annyi gyereke volt, hogy azt se tudta, mit csináljon² és Hófehérke és az anyám és az apám és az általános iskola és Stanley Greenburg, aki mindenkit megvert az iskolában és az első állásom és a félelmetes falak és a gyilkos órák és a gyárakban mellettem dolgozó emberek, akiknek összekarcolt üveg szemük volt, és csak azért fohászkoztak, hogy megmaradjon az állásuk, ami már megölte őket, és az összes kurva, aki az ágyamban és a szakadt kocsimban járt, és akinek a szíve helyén balta volt és én a katolikus templomban, ahol magamba szívtam a pompát majd kiköptem, Krazy Kat³, a Katzenjammer kölykök⁴ és ők odalent, akik egy gazdag vén marha faszát szopják, inkább a pénzért mint a vérért; a kommunizmus nem tudta megoldani, az irodalom szokás szerint csődöt mondott, a gyilkosság meg nem jöhetett szóba...

Elaludtam.

Aztán felébredtem, amikor Linda Lee bejött.

– Ez a Bernard egy igazi szemétláda – mondta.

¹ London Bridge is Falling Down – egy népszerű gyermekmondóka

² An Old Woman Who Lived in a Shoe – szintén egy népszerű gyermekmondóka

³ Krazy Kat – 1913 és 1944 között amerikai napilapokban megjelent képregény

⁴ Katzenjammer kölykök: A világ egyik legelső képregénye; először 1897-ben jelent meg

